

Arrest

nr. 245 371 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 februari 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn oom, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 8 juni 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2020 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.02.2020 gezinshereniging aan met zijn oom zijnde K.L., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer […].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort op naam van betrokkene. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij eind augustus 2019 een visum type C bewam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Dit visum bewam hij met het oog op een familiebezoek in Nederland, met als gastheer de heer H.W.

- Verklaring op eer van de moeder van betrokkene dd. 20.12.2019 waarin zij stelt dat zij sedert 04.03.2005 niet meer in Suriname woont. Aangezien dit document slechts een verklaring op eer is, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Bewijs dat betrokkene van 16.12.1999 tot 18.09.2015 op het adres [...] woonde en dat ook de referentiepersoon van 11.12.1973 tot 24.05.2006 op datzelfde adres woonde.

Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert oktober 2014 in België woonachtig is, komende van Nederland en dat betrokkene kennelijk slechts eind augustus of september 2019 Suriname heeft verlaten en sedert 13.02.2020 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

- Geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden in Suriname (dd. 04.04.2018 aan M.E. en dd. 30.01.2018 aan S.L.) alsook handgeschreven verzendbewijzen van pakketten die de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname zou hebben gestuurd op 06.12.2006, 18.04.2007, 12.02.2008, 04.01.2015, 15.04.2015, 11.04.2016, 14.02.2017. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen en verzendingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen en pakketten aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij bij zijn visumaanvraag in augustus 2019 ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten verklaarde en aantoonde dat hij in Suriname werkzaam was als fabrieksmedewerker voor het bouwbedrijf K. en dus over een eigen inkomen beschikte

- Bewijs van uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode augustus 2019 - januari 2020 op naam van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert oktober 2014 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van

de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 13.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon met ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij bij zijn visumaanvraag in augustus 2019 ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten verklaarde en aantoonde dat hij in Suriname werkzaam was als fabrieksmedewerker voor het bouwbedrijf K. en dus over een eigen inkomen beschikte

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis, artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"b.1. Beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf

b.1.a. Een schending van artikel 47/1 Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijke bestuur, de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht

Verweerder heeft de volgende kritieken op de aanvraag van verzoeker gemaakt en verzoeker wenst hierop te beantwoorden:

1. Verzoeker zou niet afdoende bewijs bij gebracht dat in het land van herkomst verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft een bewijs bijgebracht dat hij met de referentiepersoon in Suriname woonde en dat een negental jaren.

Dhr. L. heeft de taak van 'vader' overgenomen na de scheiding van de ouders van verzoeker. Als oom hij voelde zich verantwoordelijk voor verzoeker. Zij vormden een gezin.

2. Betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst...er onvoldoende werd getoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft inderdaad zijn best gedaan om zichzelf te steunen in Suriname. Hij heeft inderdaad voor een bouwbedrijf gewerkt (K.). Hij had inkomsten maar het was ruimschots onvoldoende. Hij was nog steeds ten laste van zijn oom, reden waarom hij geld aan hem stortte.

De wetgeving vraagt dat hij 'ten laste was', niet dat hij 100% ten laste was. Verzoeker heeft zijn best gedaan doch hij was niet in de mogelijkheden om te overleven zonder de steun van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft kunnen bewezen dat hij ten laste van zijn oom was door de overgemaakte overschrijvingen.

3. Het gegeven dat betrokkene sedert 13.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen...Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

De aanvraag van verzoeker werd eind januari 2020 ingediend. Verzoeker werd nooit gevraagd om zijn aanvraag te actualiseren. Had hij deze vraag ontvangen had hij nooit gearzeld om dit te doen. Hij woont immers nog steeds bij zijn familie en zij steunen hem op alle vlakken, financiële inbegrepen.

Met betrekking tot de situatie in Suriname, verzoeker en de referentiepersoon woonden op éénzelfde adres.

De voorwaarden van art. 47/1 Vw. zijn voldaan.

Verweerster antwoord niet op de stukken van verzoeker:

4. Verweerster wenst de verklaring op eer van de moeder van verzoeker niet te beantwoorden: het zou niet aanvaard worden als zijnde afdoende bewijs. Het is verder bewijs van wat reeds op papier staat: dat verzoeker niet bij zijn moeder woont maar bij zijn oom. Dit staat zwart op wit in de door verzoeker bijgebrachte stukken.

5. Verweerster gaat over deze gegevens op een lichtzinnig wijze:

"Voor zover deze samenwoonst dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat...het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat."

Verweerster geeft haar eigen interpretatie aan de wetgeving die te beperkend is.

Verzoeker heeft bewezen dat hij een verwantschapsband met de referentiepersoon heeft; hij heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het ogenblik van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat; hij heeft bewezen dat hij samen met hem in Suriname woonde.

Het is waar dat de referentiepersoon een tijd in Nederland verbleef doch in deze periode heeft hij zich nog steeds als vader gedragen naar verzoeker toe. Hij heeft hem verder gesteund op financiële vlak ook.

Dhr. L., referentiepersoon heeft alles gedaan om verzoeker te helpen. Op het ogenblik dat hij in de mogelijkheid was om met verzoeker te herenigen heeft hij dit willen doen. In afwachting had hij geld aan hem verstuurd, wel aan familieleden door de minderjarigheid van verzoeker. Dit is maar logisch.

Dhr. L. heeft meer dan duizend euro in één keer gestort aan verzoeker toen hij een verkeersongeval had en niet in staat was om zijn medische kosten te betalen.

Verzoeker heeft wel bewezen dat hij ten laste van zijn oom was.

Dat verweerster verwijst herhaaldelijk naar 'kleine bedragen' toont een gebrek aan begrip voor de verschillen in de kosten van levensonderhoud in Suriname en België.

Dat verweerster beweert dat verzoeker een "eigen inkomsten" had negeert de werkelijkheid van preciaire werk in Suriname: verzoeker verdiende 800 Surinaamse dollars voor twee weken arbeid, dit is gelijk te stellen met 50 euro voor twee weken. Zijn busrit kostte 8 euro per dag. Hij kon op dit manier niet overleven. Hij was afhankelijk van de steun van zijn oom.

Men negeert het feit dat verzoeker in staat was om te overleven dankzij deze bedragen, door zijn oom overgemaakt. Deze betalingen dienen in contexte bekeken te worden.

Het is een schending van artikel 47/1 Vw. om te ontkennen dat verzoeker ten laste van zijn oom was om bij hem inwoonde.

De vordering van verzoeker dient gegrond verklaard te worden.

b.2 Het bevel om het grondgebied te verlaten

Als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, dit zou een ernstig en onherstelbaar schade veroorzaken: verzoeker zou zijn woonplaats moeten verlaten, zijn familie moeten verlaten. De tenuitvoerlegging van deze beslissing dient dan geschorst te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft recht op een privé leven hetgeen hij nu hier in België heeft opgebouwd. Hij heeft een gezinsleven in Antwerpen in de zin van artikel 8 EVRM.

Hij wenst bij zijn 'feitelijke' vader te mogen verblijven.

Bovendien, indien de beslissing van Uw Raad is om de beslissing omtrent het einde stellen van zijn recht op verblijf in het rijk te vernietigen, dan dient het bevel tevens vernietigd te worden."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bepalingen die betrekking hebben op andere familieleden van een burger van de Unie. Artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]"

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*) dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komende familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

3.3. *In casu* oordeelt verweerder in de eerste plaats dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder betwist niet dat verzoeker en de referentiepersoon tussen 1999 en 2006 op hetzelfde adres verbleven in Suriname. Uit het geheel van beschikbare gegevens blijkt echter dat de referentiepersoon sinds oktober 2014 in België woonachtig is, komende van Nederland, en dat verzoeker kennelijk slechts eind augustus of september 2019 Suriname heeft verlaten en sedert 13 februari 2020 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, voor zover samenwonen aanvaard kan worden als een begin van bewijs, in het licht van de toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Verzoeker voert aan dat verweerder met deze beoordeling een eigen en beperkende interpretatie geeft aan artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad dient op te merken dat een dergelijke interpretatie in overeenkomst is met de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. Verzoeker toont niet

aan dat verweerder onterecht heeft vastgesteld dat de gezamenlijk vestiging van verzoeker en de referentiepersoon in het land van herkomst de aanvraag gezinshereniging niet direct voorafgaat.

Verzoeker betoogt dat verweerder onterecht de verklaring op eer van zijn moeder, waarin zij stelt dat zij sedert 4 maart 2005 niet meer in Suriname woont, buiten beschouwing heeft gelaten. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat het gesolliciteerde karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan door voorgenoemde verklaring op eer niet in overweging te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat zijn oom de taak van vader heeft overgenomen na de scheiding van verzoekers ouders, dat zijn oom zich verantwoordelijk voelt voor verzoeker en dat zij een gezin vormen, doet dit betoog geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onterecht heeft geconcludeerd dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.4. Verweerder stelt vervolgens dat, voor zover de geldstorting en de handgeschreven verzendbewijzen van pakketten die naar verzoeker zouden zijn opgestuurd, aanvaard kunnen worden als een begin van bewijs, deze storting en verzendingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in augustus 2019 verklaarde dat hij in Suriname tewerkgesteld was als een fabrieksmedewerker en bijgevolg over een eigen inkomen beschikte.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende geldstorting heeft neergelegd in het kader van zijn aanvraag om gezinshereniging:

- storting van 4 april 2018 ten bedrage van 1127,50 euro;
- storting van 30 januari 2018 ten bedrage van 55 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 11 april 2017 ten bedrage van 135 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 14 februari 2017 ten bedrage van 200 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 15 april 2015 ten bedrage van 56 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 4 januari 2015 ten bedrage van 195 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 12 februari 2008 ten bedrage van 116 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 18 april 2007 ten bedrage van 120 euro;
- handgeschreven verzendbewijs van 6 december 2006 ten bedrage van 87 euro.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met elke storting en verzending rekening heeft gehouden. Verzoeker betwist niet dat dit de enige geldstorting en verzendbewijzen zijn die hij heeft neergelegd. De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Aldus is het kennelijk redelijk van de gemachtigde van de minister om na te gaan hoe vaak en in welke mate verzoeker materieel werd ondersteund en of hij door deze ondersteuning wel in staat was om in zijn basisbehoeften te voorzien. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing oordeelt dat twee storting en zeven pakketten, over een periode van 12 jaar, goed voor een som van 2091,5 euro, te beperkt en onregelmatig zijn om afdoende aan te tonen dat verzoeker deze geldstorting en pakketten nodig had om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het feit dat de referentiepersoon eenmalig een bedrag van 1127,5 euro heeft gestort aan verzoeker toen hij een verkeersongeval had en niet in staat was om zijn medische kosten te betalen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Bovendien blijkt uit verzoekers visumaanvraag van 23 augustus 2019 dat verzoeker in Suriname werkzaam was als fabrieksmedewerker voor een bouwbedrijf en dus over een eigen inkomen beschikte. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dan wel dat zijn inkomsten "ruimschoots onvoldoende" waren en dat hij slechts 800 Surinaamse dollars per twee weken arbeid verdiende, maar staft deze stellingen niet met enig begin van bewijs, zoals een loonbrief.

Waar verzoeker wijst op het verschil in de kosten van levensonderhoud in Suriname en België en herhaaldelijk stelt dat hij wel degelijk afhankelijk was van zijn oom, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Een schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Waar verzoeker tot slot stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM aangezien hij een privéleven heeft opgebouwd in België, dient te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit dergelijke uitzonderlijke omstandigheden blijken, derhalve wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van zijn familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont verzoeker niet aan met welke elementen, buiten de toets aan de in artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vernoemde wettelijke voorwaarden binnen welke het recht op gezinshereniging kan worden uitgeoefend, de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening had moeten houden.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT